

אל המעיינות החמים של טביליסי

מאת בן-ציון יהושע

טביליסי כובשת אותך מייד. עיר של מיליון וחצי תושבים. 100 לאומים שונים מתגוררים בה. עיר של מצודות, ארמונות, כנסיות, מסגד וכיפות של מרחצאות העושות שימוש בחמישים מעיינות של מי מרפא. טביליסי הרים סביב לה ונהר מטקווארי (קוֹרָה ברוסית) עובר לאורך 36 ק"מ בתחומה. גם מאגרי מים גדולים מוסיפים לה צבע. שפע של צמחייה בגן הבוטני ששימש גן מלכותי במאות 17-18. שטחו של הגן 1,280 דונם והוא מכיל את כל צמחיית הקווקז, צמחי מרפא, עצי פרי וכ-5,000 צמחי תבלין לצד צמחייה מהמזרח התיכון, דרום אמריקה, סין, יפאן וההימלאיה, טורקסטאן וסיביריה. בימיו הטובים היו בגן גם כ-950 זני ורדים. המקום סובל כיום מהזנחה בשל היעדר סיוע.

ממרומי ההר נשקפת מצודת 'נאריקאלה', שבראשיתה הייתה מצודה פרסית זרטוסטרית מהמאה ה-4. רובה מתקופת הכיבוש הערבי במאה ה-8. בשנת 1827 התפוצץ כאן מחסן תחמושת רוסית, שפגע קשות במצודה והרס כליל את כנסיית סנט ניקולה, ששוקמה מחדש. לא רחוק משם מביט פסלה המונומנטלי של 'אימא גיאורגיה' עשוי פסל אלומיניום וחרב בידה. בממרומי ההר פארק על שם סטאלין. גן פסלים מרהיב שבו קבורים אהובי האומה – משורריו, סופריו ואמניו. בכניסה לפנתיאון קבורה הגברת ג'וגשווילי, אשת הסנדלר העני וגם... אימו של יוסף סטלין. שוטא רוסטולי בעל 'עוטה עור הנמר' (בתרגומו של דב גפנוב ובעריכתו של אברהם שלונסקי) אינו קבור כאן. קברו נמצא כנראה במנזר שבעמק המצלבה בירושלים. המונים עולים על קברו של מייסד הרומן הריאליסטי הגיאורגי איליה צ'אוואצ'וואדזה (1838-1907), שנרצח על ידי שליחי הצאר בזמן שליחותו הדיפלומטית בפרס. לאחר מותו הקימה אשתו פסל המבטא את אהבתה המופלאה של אישה לבעלה, שהפכה לסמל בעיני זוגות צעירים המניחים כאן זר ביום חתונתם.

משמעות השם טביליסי (טיפיליס) הוא "מקום המעיינות החמים". מלכה של גיאורגיה ואכטאנג גורגאסאלי בחר בה במאה הרביעית לבירתו במקום הבירה הקדומה מצחטא, וזאת בשל חמישים מעיינות המים המינרליים החמים, בעלות סגולות מרפא. אגדה מספרת כי המלך ואכטאנג גורגאסאלי ירה חץ אל בז מעופף. הבז הפצוע נפל אל המים ופצעו נרפאו מייד. העמדנו במבחן את אחת המרחצאות בשכונה האזרית המוסלמית של טביליסי. המקום נקי ומטופח. ניתן לשכור חדר רחצה פרטי ובו בריכה חמה של מי גופרית ומיטת שיש, שעליו בלן או בלנית (לפי המקרה) מעסה, מסבן ומקרצף ושופך על הגוף דליים של מי גופרית חמים. מחיר ההנאה לחדר רחצה לכמה מתרחצים הוא 15\$ ועוד 5\$ למתרחץ בעבור עבודתו של הבלן. ביציאה מאולם הרחצה חדר התאוששות ובר משקאות. עשירי טביליסי מבלים כאן במשך שעות, סועדים את ליבם ומנהלים עסקים בסגנון הרומאי העתיק.

פסלו של המלך המייסד גורגאסאלי הרכוב על סוס משקיף על נופי טביליסי העתיקה מממרומי פתח כנסיית 'מִטְחָא של הבתולה', שהוקמה בשנת 1278 על יסודות כנסייה ביזנטית, שנחרבה בפלישה המונגולית במאה ה-13. הרוסים הפכו את הכנסייה והמצודה שלידה לבית כלא לאסירים פוליטיים שפעל במקום עד 1937. בשנת 1898 הוגלה לכאן הסופר מקסים גורקי. בכנסייה אנו פוגשים באישה לבושה שחורים הנראית כנזירה קשישה. זאת הגברת ג'וגשווילי, הגובה תרומות לטובת הכנסייה ומסייעת למאמינים להדליק נרות ולומר תפילה לנשמת הבתולה והבן. אני מגיש לה ממתק תוצרת ישראל. היא מביטה בכתובת העברית שעל האריזה ובמבט ערמומי היא לוחשת לי ברוסית: "מה לעשות? בן-אדם צריך פרנסה. מסרו דרישת שלום לירושלים הקדושה ולאח שלי שגר בשכונת נווה יעקב בירושלים. אולי גם אני אגיע לשם יום אחד..."

מרפסות העץ של העיר העתיקה מן המאה ה-19 - הפונות אל הנהר מזכירות את סגנון המרפסות בדרום ספרד ומשוות לעיר יופי מיוחד. המרפסות משתלבות היטב בכיפות האבן שמעל המרחצאות המפורסמים של טביליסי, בהר הקדוש 'מטאטסמינדה'.

שדרות שוטא רוסטולי מזכירות את הבנייה המונומנטלית של פאריס ולונדון בסגנון הקלאסי המאוחר. בית האופרה 'פאליאשווילי' שהוקם לפני למעלה ממאה שנים, מזכיר את בית-הכנסת של פירנצה. הוא שכיית חמדה מבחוץ ומבפנים על חמשת היציעים שלו. בפתח בית האופרה עומדת זונה צעירה תמירה המציעה את שירותיה. בתום הצגת האופרה "כרמן" ההמונים משתערים על דוכני ה'חאצ'אפורי', מאפה בצק קווקזי ממולא בגבינות צאן ומקנחים במי סודה תוססים עם מיצים טבעיים, שרק בשוטא רוסטולי יודעים את סוד הכנתם. במרומי המצוק שמעל הנהר בתי קפה ומסעדות בתוך ורנדות. יפהפיות צחות עור לבושות היטב יושבות בבתי הקפה ובמסעדות המגישות את המזון הטעים להפליא, את הלחם הנימוח בפה ואת היין המקומי המשובח. ב-\$5-10 אפשר לסעוד כיד המלך. מקהלת גברים שרה בהרמוניה קולית ומנעימה בבריטון ובבס לסועדים. באותה שעה אלפי דולארים עוברים מיד ליד בבתי הקאזינו של טביליסי. בשבת וראשון עשרות רבות של ציירים מציגים את ציוריהם לאורך הרחוב ומצפים ללקוחות. ציור שמן יפה נמכר ב-\$20 ואפשר קצת להתמקח.

מלחמת האזרחים שהתחוללה כאן בשנת 1991 בין נאמני סאחורדיה המת, הדוחפים אל השפה והתרבות הגיאורגית ומטיפים לשינאת רוסים, לבין שווארדנאדזה הקומוניסט לשעבר, גרמה להרס של חלק ממרכז העיר, שבינתיים נבנה מחדש. בפתח הפרלמנט עומדים זה זמן רב משמרות מחאה של נאמני סאחורדיה, המוחים על השחיתות במערכות השלטון ומבקשים בשקט ותוך הנפת סיסמאות, לשנות את פני השלטון. הכאב הצורב של האוטונומיה של אבחזיה, יצירת כפס של הרוסים, השוכנת לחופו המרהיב של הים השחור. המלחמה באבחזיה גרמה ל-300,000 גיאורגים למצוא מקלט במבנים ציבוריים בטביליסי.

מצחטא - בירתה הקדומה של גיאורגיה נמצאת על הציר לוולאדי קווקז, כ-20 ק"מ מטביליסי, בראשית הדרך הצבאית הגיאורגית הקדומה החוצה את הקווקז הגדול בואכה מוסקבה. דרך עתיקת יומין שעליה צעדו כובשים, סוחרים ונוסעים על דרך המשי מסין במזרח ועד ספרד במערב. הדרך מגיעה בשיאה מעל ל-5,000 מטרים מעל פני הים.

החזרה לדת ניכרת מייד. הכנסיות והקתדרלות מלאות. צעירות במיני עם כיסוי ראש מדליקות נרות ומנשקות בדביקות את האיקונים ואת הפרסקו המעטר את הקירות. ישו הצלוב כמעט ואינו נמצא כי בעיניהם הוא אל ולא אדם שניתן לענות אותו. מקהלות של נשים קשות יום שרות תפילה בקול צלול ומרטיט. צעירים בג'ינס כורעים ברך לפני כל כנסייה ומנזר הנקרים בדרכם. על הקירות שרידי פרסקו קדומים והנזירים ידיהם מלאות עבודה. הם טובלים מברשת הנראית כזנב סוס ומתיזים מי קודש על ראשי האימהות והבנות שהגיעו הנה בהמוניהן. מעט גברים נראים בשטח. הם מעדיפים כנראה לצפות במשחקי כדורגל במונידיאל ולהתפלל לנצחון הקבוצה האהובה שלהם.

טביליסי מציעה פעילות תרבותית עשירה – לבד מביקור באתריה הרבים – הבולטים בהם הם המוזיאון לאמנות ומוזיאון האיקונים העשויים זהב, מדהימים ביופיים ומעידים על עולם אמנותי עשיר. העיר משופעת בהצגות תיאטרון, בקונצרטים סימפוניים, באופרה ובבלט. גם הקולנוע המקומי מביא בשורות.

עמדנו בכיכר שלפני בתי-הכנסת המפוארים של טיביליסי, בין מנחה למעריב של מוצאי שבת. בימי חול מגיע כמניין מתפללים. בשבת וחג יש כמה מניינים. במקום מתנהלת שחיטה כשרה. המתנו עד לצאת השבת ובניתיים צפינו בדרך המובילה אל הקתדרלה 'ציון' (מאה שישית), הנמצאת בסמוך למקום מושבה של הפטריארכיה הגיאורגית, שבימי ראשון היא מתמלאת מפה לפה. לפתע הגיח גיאורגי לא יהודי, כרע ברך מול בית-הכנסת, לחש תפילה, הצטלב וביקש להמשיך בדרכו.

לשאלתי: "מה זה?" השיב חד וחלק: "האומה הגיאורגית אסירת תודה ליהודים הקדמונים שהביאו לנו את הנצרות הברוכה שאותה קיבלנו לפני רומא". מסורת מקומית אומרת כי נינה הקדושה מקדוקיה שהביאה את הנצרות לגיאורגיה הייתה כנראה ממוצא יהודי. למראה הנוצרי המשתחזה מול בית הכנסת, אמר רב הקהילה דויד בזוקשווילי בעברית צחה: "רואה אדוני, אצל הגיאורגים יש כבוד לבית-הכנסת". עד לפני כשבע שנים היו עדיין בגיאורגיה לא פחות מ-17,000 זכאי עלייה – כ-10,000 מהם בטיביליסי, והשאר פזורים בגורי (עיר הולדתו של סטלין, בקוואסי ובערים אחרות ברחבי גיאורגיה. מאז כמחציתם הגרו לארץ ולמקומות אחרים בעולם. כיום נותרו כ-8,000 זכאי עלייה (ביניהם עולים שלא נקלטו בארץ והעדיפו לחזור 'הביתה').

לאחר צאת השבת הוזמנו לביתו של הרב דויד בזוקשווילי לסעודת מלווה מלכא. במהירות ערכו בני הבית שולחן ועליו סעודת מלכים על טהרת הכשרות. כל בני המשפחה, בזה אחר זה, ניגשו לפסנתר, פרטו עליו בוורטואוזיות בשתי ידיים ובארבע ידיים וליוו את עצמם בשירה עממית מלאת רגש וקצב ועד מהרה (שימו לב - בית רב!) הם גם רקדו טנגו של השתפכות הנפש והיין המקומי המשובח שימח לבב.

הרב הבחין במבטינו הנרגשים (ואנו התפעלנו ממשפחתו של רב בישראל היודעת לשלב תורה עם דרך ארץ). הוא מזכיר לנו אימרה גיאורגית עתיקה: "בואו של אורח לביתך משול לזריחת החמה; ולכתו – לשקיעתה".

*

גיאורגיה מהממת ביופיה, נוף קדומים ירוק עם מצוקים וקניונים ושלג עד בפסגות. האביב מרעיף עליה פריחה ססגונית מרהיבה וריחנית. מפלי מים, נהרות ונחלים שוצפי מים ואנרגיה. בנופים השגיאיים הללו נשתלו קתדרלות, מנזרים, כנסיות ומצודות. זאת קולכיס ארץ גיזת הזהב וסיפור מדיאה. כאן מלכו המלך דויד ונכדתו תמר. עולם סמוי, רחוק מן העין וקרוב ללב, במרחק שלוש שעות טיסה מהארץ.

ב"צ יהושע הוא מחבר הספר "דרך לבנה - מסע במרכז אסיה" (הוצאת משרד הביטחון). פירסם ספרים ומחקרים על דרך המשי. מדריך קבוצות למרכז אסיה והקווקז.